

Med Ministerens Billigelse sendtes Exemplarer af Betænkningen til Toldstæderne samt til det kongelige danske Landhusholdningssekskab for at indhente Erklæringer over Forflaget, for Toldvæsenets Vedkommende særligt med Hensyn til Kontrollen. Da disse Erklæringer vare modtagne, tilskrev Generaldirektøren Finantsministeren i Februar 1866 for særlig at optage de Spørgsmaal til Drøftelse, som Kommissionen forment laa udenfor dens Kompetence, og derfor ikke havde berørt, nemlig dels Sagens mere praktiske Side, den administrative Virksomhed ved Afgiftsopbeholdelsen og Tilsynsførelsen, dels selve Principspørgsmaalet eller den paagjældende Bestatnings Fortrin og Mangler. I denne Skrivelse stillede Generaldirektøren sig bestemt imod Indførelsen af en saadan Ølbestatning. Ligesom der for Kontrollens Vedkommende fremhæves, at skjøndt Udgifterne hertil utvivlsomt vilde blive særdeles betydelige — hvor store lod sig ikke opgibe — vilde der dog ikke kunne føres nogen betryggende Kontrol, saaledes fremdrages de mange og særdeles betydningsfulde Anker, der kunne rettes saavel mod en Ølbestatning i Almindelighed, som da navnlig mod den paatænkte Maltstat, idet Eftertrykket her særlig lægges paa det høist uheldige i til Skattebasis at vælge Maltet, der i sin forskjellige Anvendelse, saaledes foruden til Øltilvirkning ogsaa til Kreaturfoder, spiller en saa stor Rolle for den hele Landbefolkning, der utvivlsomt vilde modtage en saadan Skat, der medførte en tvungen Nedlægning af alle private Malterier, med stor Uvillie og Afnositet, og Generaldirektøren slutter med at henstille, at, saafremt Nødvendigheden paabyder, at Statsindtægterne forøges, denne Forøgelse da søges tilveiebragt paa anden Maade.

Hermed standfede Sagen nu, og kommer først atter frem 6 Aar efter ved Behandlingen af det af Regjeringen i Rigsdagssamlingen 1871—72 forelagte Lovforslag om Toldafgifterne. Ved første Behandling udtalte nemlig Finantsministeren sig om Sagens Historie hos os, og tilføiede, at det efter noie Undersøgelser ikke kunde tilraades at lægge en Skat paa alt Øl, hvorved man vilde befatte og indskrænke den huslige Ølproduktion, medens Ministeren derimod med Glæde vilde lægge en Skat paa Tilvirkningen af bairisk Øl, naar det blot var muligt at finde et praktisk Middel til en saadan Bestatning. Flere Medlemmer af Folkethinget udtalte sig ligeledes for en Skat paa bairisk Øl, og det af nævnte Thing i Toldsagen nedsatte Udvalg gik endnu videre, idet det, efter at have udtalt sig bestemt mod en Maltstat, foreslog, at Banskfelighederne ved at befatte bairisk Øl, der i Modsetning til almindeligt Øl, formentes kun at kunne udvindes ved Undergjæring, overvandes ved, at der ansattes en Toldofficiant ved hvert Bairisk-Bryggeri, at Afgiften

sattes til 4 Rdlr. pr. Td., hvilket med en antaget Produktion af 100,000 Td. vilde give 400,000 Rdlr., samt endte med at anmode Regjeringen om i næste Rigsdagsamling at forelægge et Lovforslag om en Afgift paa bairisk Øl, eventuelt paa andre finere Ølsorter. Et saadant Forflag blev ogsaa udarbejdet i Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Skatten 2 Sk. pr. Pot er heri lagt paa den Mængde Øl, der fraføres Gjæringslokalerne, og tilføres Lagerrummene, opgjort efter en i Bryggeriet ført Drifts-Journal, sammenholdt med en skriftlig Opgivelse fra Fabrikken om Mængden af det til Lagring førte Øl; men uaftet det formentes at være den eneste mulige Løsning af Spørgsmaalet, tilfredsstillende det i Birteligheden Generaldirektøren saa lidt, at han ved Fremsendelsen ledsagede det med en Skrivelse til Finantsministeren, hvori de Mangler, det nævnte Forflag led af, og som det ikke havde været muligt at fjerne, skarpt fremhævedes. Det var navnlig Umuligheden af i Fabrikationsmaaden af bairisk Øl at paavise et Punkt, hvori den adskiller sig saaledes fra Hvidtølsbrygningen, at det var muligt herpaa at basere en Bestatning, samt det i det Hele taget ubestemmelige ved Ølforten bairisk Øl, der i ingen Henseende lod sig definere, saa at den kunde holdes ud fra andre Ølsorter — Lovforslaget gjælder derfor ogsaa „heri Landet tilvirket saakaldet bairisk Øl“ —, som gjorde, at Generaldirektøren ved Fremsendelsen udtalte sin Befalgelse over ikke at have set sig istand til andet end til at fremsende et Udskift, som han selv maatte erklære for usyldestgjørende, men tillige sit Haab om, at Sagen ikke førtes videre.

Finantsministeren delte efter sine Udtalelser ved Forelæggelsen af Forflag til Lov om Told- og Skibsaafgifter i Rigsdagsamlingen 1872—73 denne Opfattelse af Sagen paa dens daværende Standpunkt, og Forflaget om en Bestatning af bairisk Øl blev derfor ikke forelagt, men ombidt til Thingets Medlemmer tilligemed et Aftryk af den ovennævnte Skrivelse fra Generaldirektøren, og dette tredie Forsøg paa en Ølbestatning fik sin Afslutning med, at Folkethingets Udvalg i dets Betænkning til bemeldte Toldlovforslag, idet det tilsyneladende lidt modstræbende, hviiede sig for de fremhævede Banskfeligheber ved Indførelsen af en saadan Skat, dog udtalte Haabet om, at Regjeringen fremdeles vilde have Opmærksomheden henvendt paa en Bestatning af Lurusøl.

Bairisk Øl ansaas den Gang ubetinget for en Luxusdrik, der efter de opstillede Grundsætninger fortrinligt egnede sig til Belæggelse med Afgift til Dækning af det ved foreslaaede Nedsettelse i Toldafgifterne fremkommende Underafud, hvorimod Tændstiksen senere maa synes at være den, at befatte Konsumtionen eller Produktionen af